

NIEUWSBRIEF

NOVEMBER 2009

IN DIT NUMMER:

1. OFFICIËLE OPE- NING VAN DE 12 SPRONG

3. HET WAS TOCH EEN SPRONG NAAR ZELFSTAN- DIGHEID?

BEIDE ARTIKELEN
ZIJN GESCHRE-
VEN DOOR

AAD NEKEMAN

- Kijk voor meer informatie over de vereniging, de bewoners, sponsors en onze website.

- Ook kunt u daar lezen hoe u donateur kunt worden of een financiële bijdrage kunt doen.

Redactie:
Aad Nekeman
Johan Reesink
Theo Bekkers
Jos Spelbos

Officiële opening 12-Sprong

Mooi feestje was het, die officiële opening van de 12 Sprong-appartementen in de Hertog Reinoldlaan op zaterdag 31 oktober. Of zeg maar féést.

Of het om in totaal 150 mensen ging, zoals de verwachting in het draaiboek was, weten we niet, maar het was de hele middag druk en het zal zeker wel om die 150 gedraaid hebben. Het ging ook niet zo zeer om hoevél bezoekers er waren, maar om het enthousiasme dat ze uitstraalden voor dit bijzonder project.

Of het nou de sponsors waren, de donateurs, buren, catering, de taxidirecteur, de brandweerdelegatie, de studenten (vrijtijdsbesteding) van het ROC, om zo maar een greep te doen, iedereen had het naar zijn zin. En je

zag dat ze het de twaalf bewoners van harte gunden zelfstandig, met enige begeleiding en zorg, te kunnen wonen. En je zag ook dat ze opgetogen waren dat zo iets in Nederland toch maar kan. Hoewel het – de ouders voorop – wel bijna acht jaar aan voorbereiding kostte om dit te bereiken. Een van de ouders, Johan Reesink, maakte daar in zijn toespraak aan het begin van de feestmiddag gewag van.

In 2001 was het initiatief door enkele ouders genomen. „Dat het nu 2009 is, acht jaar verder, geeft al aan dat dit soort projecten niet op een achternamiddag wordt bedacht en gerealiseerd”, zei hij. „Je gaat niet zo maar in een willekeurig gebouw zitten, paar muurtjes verplaatsen en klaar is het. Was het maar zo simpel.”

In goed en veel overleg, allereerst met de bouwer de Stichting Volkshuisvesting Tiel, is het dan uiteindelijk gelukt. Misschien kan de oudervereniging 12-Sprong haar opgedane ervaring nog eens voor initiatieven elders ten nutte laten komen.

Namens de bewoners sprak Miranda het openingswoord – met een lach van oor tot oor.

Daarna holden alle bewoners, getooid met gele bouwhelm, een paar keer heen en weer tussen binnen en buiten, dwars door de grote tent die voor de ingang van het appartementengebouw was neergezet.

Daarin waren de discotheek, 'dansvloer' en de tap ondergebracht en daar ook speelden de Vintage Brothers - vrienden van ouders van een bewoner - blueskrakers uit vroeger tijden.

De afwisseling met de modernere muziek van de deejee's was wel plezierig, zo kwam iedereen aan z'n trekken. Dat was zeker zo met het draaien van smartlappen - die werden me toch meegegalmd.

Daan was de eerste bewoner die de deejee's ging assisteren, later gevolgd door Ruben en Mark. Daan bleek een strenge deejee. Als er naar zijn idee te weinig door de bewoners en ROC'ers gedanst werd, knalde hij 'Wàààààtjes' in de microfoon.

Het 'tentprogramma' was lang en afwisselend.

Wie dat wilde kon naar de derde verdieping om de gemeenschappelijke ruimte van 12-Sprong te bekijken, de galerij met vrolijke planten en eventueel ook de inrichting van de appartementen.

De afsluiting was met een barbecue.

Natuurlijk is nooit álles dik in orde. Perfectie bestaat niet. Van een enkele andere bewoner van het gebouw viel kritiek op te tekenen over 12-Sprong, dat wil zeggen over de geluidsproductie in bepaalde appartementen. Onvermijdelijk natuurlijk als je met zoveel verschillende mensen met vaak ook nog verschillende werk- en slaaptijden te maken hebt. De begeleidsters van 12-Sprong doen er alles aan samen met de bewoners de klachten op te lossen. Een oudere bewoonster, geconfronteerd met de klacht, haalde er haar

schouders over op. „Dit hoort er allemaal bij, bij het leven...”, zei ze een beetje filosofisch. Zij en haar man hadden, nu ze wat ouder geworden waren, hun eengezinswoning, in dezelfde wijk, verruild voor een appartement. Het beviel ze prima. „Nee, geen enkele spijt.”

Een mooi feest waar we nog lang aan terug zullen denken! Bedankt ROC voor de organisatie en ook iedereen bedankt die aanwezig is geweest op deze zeer gezellige middag.

**Zelfstandig wonen,
wie wil dat nu niet?
Dat moet toch
iedereen kunnen?**

**De 12-sprong heeft
het mogelijk
gemaakt!**

Het was toch een sprong naar zelfstandigheid?

DOOR AAD NEKEMAN

Ouders hoeven niet zo vaak te komen kijken...

Enkele dagen voor de officiële opening, had ik in de gemeenschappelijke ruimte van de 12-Sprong een gesprek met zeven bewoners. Zeven en geen twaalf? Ja, want die avond was de rest naar het line-dansen in dagverblijf de Batouwe in de Boerhaavelaan. Op de fiets, met een begeleidster. De zeven die er wel waren, in de volgorde dat ze hun mond roerden: Ruben, Debbie, Daan, Mark, Jitske, Paul en Caroline. De twee begeleidsters die avond (en nacht) waren er natuurlijk ook, Miranda van Ewijk en Tamar Zondag.

Even vooraf. 'Naar volle tevredenheid' hadden de twaalf bewoners er nu drie maanden in hun hagelnieuwe appartement op zitten. Vanzelfsprekend dat ouders vaak gingen kijken - hoe 't ging. De een meer dan de ander, maar geweldig nieuwsgierig waren ze natuurlijk wel. Het was ook niet mis, die stap naar zelfstandigheid (maar met goede begeleiding en zorg). Sommige bewoners vonden dat hun ouders wel heel vaak kwamen kijken. Hoefde niet, zeiden ze, of, als ze het niet leuk vonden dat te zeggen, lieten ze het wel merken. *Het was toch een sprong naar zelfstandigheid?* Dus die vraag - hoe vind je het dat je ouders steeds om het hoekje komen kijken? - kwam in het gesprek ook aan de orde. De reactie was echter nogal kalm, ze leken van de prins geen kwaad te weten. O, vinden ze dat wij ze niet zo vaak willen zien? Valt wel mee, hoor. En dat was het, einde onderwerp.

Het avondeten is een uurtje achter de rug. De spullen zijn opgeruimd, de kruiden hangen nog enigszins in de lucht. Vijf zijn er dus naar linedancing. De een na de ander verschijnt in de gemeenschappelijke ruimte. Ruben was er trouwens al. „Ik woonde nog thuis voor ik hier kwam”, zegt hij. „Zelfstandig zijn en de groep, hè, dat was wel even wennen.” Mag ook wel, zegt begeleidster Miranda, Ruben is met zijn twintig jaar de Benjamin van de groep. Ook het koken voor dertien of veertien mensen is een hele klus, zegt Ruben, die, als hij kookt, dat samen met een begeleidster doet. „Eén keer in de week.”

Zou hij terug naar huis willen? „O ja, één of twee dagen zou ik wel thuis willen wonen. Ik heb nog een broertje. Met mijn vader ga ik vaak trainen voor zaalvoetbal.”

Al de anderen woonden al elders - buitenshuis zeg maar. Debbie vertelt dat ze niet terug zou willen naar waar ze eerst woonde. „Ik was eenentwintig of tweeëntwintig toen ik er ging wonen en ik ben nu dertig jaar.” De ruimte die ze er toe beschikking hadden was veel minder dan wat ze nu hebben. En was nog wel eens raai. „O, kreeg ik soms een schop. En merf! Hier is het niet zo. Hier wordt het uitgepraat.”

Begeleidster Miranda: „Wij zetten ze aan tot uitpraten...”

Toch gaat Debbie nog wel eens terug naar haar vroegere woonadres. „Maar niet vaak, hoor...”

Paul en Olaf in een van de gezamenlijke ruimtes

Daan komt aan tafel naast me zitten. En jij, zou jij terug willen? „Ik wil hier wonen”, zegt hij kort en krachtig.

Brood

Mark - Mark die zou gezegd hebben dat hij geen gebruik zou maken van de gemeenschappelijke ruimte. Mark, vertelt Miranda, is de meest zelfstandige. Hij rijdt auto, bezorgt, soms 's nachts, brood en andere producten voor zorgboerderij en bakkerij Inedingsweert. Hele afstanden crosst hij door het land. Hij wil niet dat ze - zoals de begeleiders - zo maar zijn appartement binnenstappen. Het klopt dus wel als er gezegd wordt dat sommigen hun 'privé' goed bewaken. Dat zegt Mark niet, want hij is er niet, dat zeggen de anderen.

Maar als je het over de duivel hebt - dan trap je hem op zijn staart. Want Mark stapt binnen. Ben jij Mark? „Nee, een geest”, antwoordt hij.

'Ze' zeiden dat je nooit gebruik van de gemeenschappelijke ruimte zou maken? Hij kijkt verbaasd. „Wie zegt dat?” Iemand 'verklapt' dat het juist Mark is die heel vaak hier is. Maar dat komt ook omdat het logisch is dat Mark, die 's nachts nogal eens werkt, overdag in de gemeenschappelijke ruimte wil zijn.

Miranda vertelt dat er negen begeleiders zijn, allen vrouwen. Om half elf 's avonds gaat er één weg. „Tamara blijft hier vannacht.” Met z'n negenen lukt het om bijna 24 uur per dag, zeven dagen lang, begeleiding te bieden. Het is nog niet helemaal 24 uur per dag, maar die noodzaak dient zich eigenlijk al wel aan, alleen al omdat blijkt dat overdag niet iedereen buiten de deur is. Daan, gevraagd naar de aanwezigheid van de begeleiders: „Het is wel goed dat er iemand is – om de brandweer, ziekenwagen en zo te waarschuwen.” Omdat er geen paniek mag uitbreken? „Ja, maar dan moet de leiding ook niet in paniek raken...” De groep moet hard om zijn opmerking lachen. Jitske zit vrij rustig op de bank, maar wel glunderend, zeker omdat er nu af en toe gestoeid wordt – een beetje schouwspel dus. Jij was toch bang dat je je appartement niet vol zou krijgen met huisraad? „Is gelukt”, zegt Jitske. „Uh...bijna.” Daan klaagt dan enkele malen, bijna fluisterend, dat hij niet alleen uit mag gaan. „Ik wil graag alleen uit.” Tamara: „Het ligt er aan waarheen en met wie. Zaterdag gaan Mark en Ruben poolen in de stad.” In hun vorige domicilie hebben Daan en Paul vijf jaar gewoond. „Dat ging ook wel – rustig”, zegt Paul. Ze kennen elkaar dus goed. „Ik ben goed met Paul”, zegt Daan. „We gaan ook op vakantie.”

Debbie: „De meesten kenden elkaar al van school.” Helemaal of bijna helemaal 'nieuw' in de groep zijn Caroline, Mark, Miranda en Ruben.

De was

Het onderwerp komt op 'de was'. Wat ze daar aan doen varieert, maar Debbie schijnt de enige te zijn die alles zelf doet: wassen, drogen, strijken. „Vrouwendingen, hè”,

Hij krijgt als antwoord van de vrouwen een luid geloei. Overigens, Ruben, Mark en Jitske doen ook veel zelf, zo wordt dan nog gezegd.

Het stoeien en lachen nemen toe. Tamara wordt er niet onrustig van, integendeel lijkt het, ze heeft er wel lol in. Miranda moet met Mark naar de huisartsenpost. Hij heeft iets in z'n oog. Tamara is dan 'de baas'? „Zo zie ik het niet, hoor. Ik hou er ook wel van om mee te dollen. Nee, ze maken het me niet moeilijk – tot nu toe niet.” Debbie zegt daarop dat ze de leiding niet teveel wil 'lastigvallen'. Tamara: „Ze is bang dat ze ons teveel belast, maar je vraagt maar, hoor, Debbie.”

Als Debbie nogal uitbundig niest, duiken Jitske en Caroline weg alsof er geschoten is. Daan bromt droog: „Het leven gaat door...”

Begeleidster Tamara is jong. Vierentwintig, zegt ze. „Alleen Ruben is jonger.” Iedereen toet nu in de richting van Ruben. Voordat ze deze baan kreeg, liep Tamara stage op een zorgboerderij en was ze flexwerker in de zorg.

Meestal verving ze mensen, dus haar werk varieerde nogal. Dit is haar eerste vaste baan en ze is er heel blij mee. „Ik had natuurlijk wel een voorstelling hoe het zou zijn. Nou, ik vind het superleuk.”

In de groep valt om een of andere aanleiding de naam van onze minister-president. Iemand zegt 'Balkenende', maar Mark meent dat het 'bak ellende' moet zijn. Vervolgens verdwijnt hij met Miranda naar de huisartsenpost.

In meer of mindere mate doet iedereen nu aan het stoeien mee. Doordeweeks is 's avonds tien uur het tijdstip dat ze naar hun appartement moeten, in het weekend half elf. „Soms moeten we ze naar bed jagen.”

Allemaal bedankt!!

Donateurs, sponsors en vrienden van de 12 – Sprong, allemaal heel erg bedankt voor het mogelijk maken van deze voor Tiel unieke woonvorm. Dat de 12 jongeren door uw financiële steun nog maar lang kunnen genieten van deze prachtige woongelegheden.

De vereniging hoopt dat velen donateur willen worden of op een andere manier de vereniging willen sponsoren.